

Help! Corona!

Help! Corona!

Tietia Feikens

Schrijver: Tietia Feikens
Coverontwerp: Tietia Feikens
ISBN:9789464186024
© Tietia Feikens

Voorwoord

Altijd als er belangrijke, grote dingen in mijn leven gebeuren moet ik schrijven. Dat is altijd al zo geweest. Misschien om aan mijn verbazing en verwondering, onzekerheid en angst, vreugde en verdriet en soms boosheid, een uitlaatklep te geven. In ieder geval om dingen op een rijtje te krijgen en daardoor voor mezelf duidelijkheid te scheppen. Om niet te willen vergeten. En het gekke is dat ik dan ook nog iedereen wil laten mee lezen. ‘Moet je kijken! Zien jullie het allemaal wel?!’ Alsof ik een soort bevestiging nodig heb dat ik niet alleen sta in mijn verbazing. Zoiets.

Mijn verhaal begint op de dag dat zich in Friesland de eerste Corona gevallen voordeden. De media stonden al weken bol van de berichtgeving over Corona. In Italië was de situatie toen al dramatisch en we vroegen ons onzeker af of het bij ons ook zo erg zou worden. Ook ik keek met argusogen naar de ontwikkelingen en besloot een dagboek bij te gaan houden. Bijna tegelijkertijd bedacht ik me dat het misschien leuk was om het dagboek te schrijven op de site van 50plusinfriesland, waar ik een eigen rubriek heb die “Alledagjes” heet. Ik had al een tijdje niet meer voor de site geschreven, dus dit was een mooie gelegenheid om weer even voor het voetlicht te treden. Bij 50plusinfriesland werd direct heel positief gereageerd en zo kon ik aan de slag. Ik had een mooie stok achter de deur om dagelijks en later om te paar dagen te gaan schrijven. Ik bedank Stefan en 50plusinfriesland voor deze mooie gelegenheid.

Mijn dagboek gaat over mezelf, mijn aanvankelijk wat overdreven angst, mijn man Jan, zijn moeder, mijn ouders en onze 5 kinderen en hun partners. Ik dank hen voor het feit dat ik hun met al hun kwetsbaarheden mocht beschrijven, ook al gebruik ik van de kinderen alleen de initialen, zoals afgesproken. “Help! Corona” is een doodgevoel verhaal over doodgevone mensen in bijzondere tijden.

Tietia Feikens
Baaium 2020

Hoofdstuk 1

10 maart

Vandaag ga ik een dagje met Sipko, mijn oudste broer, op stap. We gaan naar Sneek, lekker koffiedrinken, naar het scheepvaartmuseum en ergens lunchen. We hebben het even kort over de crisis, dat het nu wel dichtbij komt en dat we ons afvragen hoe de komende weken er uit gaan zien. In de media gaat het alle dagen over Corona. Ik vertel van een ervaring in het ziekenhuis, waar ik door de hal liep en waar een Aziatische man me tegemoet en voorbij liep. Toen hij me passeerde hield hij zijn hand naast zijn gezicht alsof hij me wilde beschermen voor zijn adem. Ik merkte mijn eigen gedachten op: waarom doet hij dat? waarom is hij hier? is hij ziek? heeft hij zich laten testen? Ik vertel Sipko dat het me opvalt dat ik alerter en misschien wel argwanender word. Sipko en ik vermaken ons bijzonder in het Scheepvaartmuseum; er is van alles te zien en wát is het gezellig om samen een dagje weg te zijn. Als we op de eerste verdieping lopen, op een soort vide, horen we beneden de dames achter de balie. De één vertelt aan de ander dat de eerste twee Corona-gevallen in Friesland een feit zijn. Oei! Ja daar was het wachten op natuurlijk, dat het hier ook kwam. ‘Het is maar goed dat we ons uitje vandaag hebben Sipko, zeg ik, met een paar weken had het misschien niet eens meer gekund’.

Tussen de middag lunchen we ergens en dan horen we van de dames achter de bar dat er in Drachten een derde geval is. De ene serveerster gebaart en zegt ‘pas op hoor, daar komt zij vandaan,

uit Drachten' en ze wijst lachend naar haar collega. Ik betrap me erop dat ik die dame toch een beetje anders bekijk; als een mogelijk risico.

13 maart

Ik zou een eerste Yin yoga les gaan volgen in Leeuwarden maar die wordt afgezegd. De lerares is snotverkouden. 'Volgende week ben ik er weer' laat ze weten. Maar als je de media volgt is een week een hele tijd, nu de ontwikkelingen elkaar zo snel opvolgen. Nu mijn yoga les niet doorgaat besluit ik nog even wat drogisterij artikelen te gaan shoppen in Franeker. Het is er rustig, het voelt anders. Alsof iedereen afwacht. Veel drogisterij artikelen zijn niet meer te krijgen. De schappen met paracetamol ed. zijn helemaal leeg. Een flesje Dettol is niet meer te krijgen. Sinds ik tandartsassistente was, bijna veertig jaar geleden giet ik het door mijn schoonmaaksopje als ik het sanitair schoonmaak. Dat moest ik in de praktijk ook altijd gebruiken. Helaas pindakaas. Veel van mijn lijstje kan ik gelukkig wel meenemen. Bij de kassa staat een ouder echtpaar, waarvan ik met de man bijna ruzie krijg; de kassière vertelt dat ze de laatste desinfecterende handgel aan een paar chinezen heeft verkocht. Waarop de man roept 'die kut-chinezen! Eerst dit veroorzaken en dan alle handgel opkopen zeker?!' 'Nou, nou, nou, reageer ik geschokt, dat is ook wel kort door de bocht niet? Daar kunnen die mensen toch ook niks aan doen?' 'Jou mutte je er niet met bemoeie! schreeuwt de man tegen me, die spleetogen vrete alles, daar komt ut van!' Zijn gezicht is rood van woede en zijn vrouw probeert hem gegeneerd mee te trekken. Om erger te voorkomen zeg ik 'nou u uw mening en ik de mijne maar volgens mij is het belangrijk dat we een beetje aardig tegen elkaar blijven, juist nu.' 'Dan had je beter je kop kenne houe!' brult de man nog, terwijl zijn vrouw hem de winkel uit trekt.

We zullen zien. Aan het eind van de middag heb ik een afspraak bij mijn kapster in Burgum. Even heerlijk een momentje voor mezelf! Agnetha is een jaar geleden voor zichzelf begonnen en heeft een kapsalon aan huis. Inmiddels heeft ze al een aardige klantenkring opgebouwd. Maar ze maakt zich zorgen; ‘als de jongens straks niet meer naar school kunnen hebben we een probleem zegt ze. Dan moet ik wel thuis blijven want mijn man kan ook niet zomaar thuisblijven van zijn werk. En misschien moet ik sowieso binnenkort de deur wel sluiten, wie zal het zeggen? Maar dan missen we mijn inkomen’. Op dat moment besef ik dat honderdduizend mensen in dezelfde situatie komen te zitten als de scholen dichtgaan. Rutte heeft wel gezegd dat de scholen openblijven maar aan de reacties op social media, vanuit het hele land, zie ik wel dat heel veel ouders en leraren dit niet verantwoord vinden. Die scholen gaan dicht dat weet ik zeker.

’s Avonds lees ik op Facebook dat beurs “Vrouw” is afgelast. Alle grote evenementen zijn afgelast. Ik zou er met mijn achterbuurvrouw naar toe gaan maar we twijfelden al of we dat wel moesten doen. Nu is er vóór ons beslist.

14 maart

Het is zaterdagochtend. Ik word akelig wakker met een knoop in mijn maag. Tijdens het ontbijt met Jan krijg ik een huilbui; ‘hoe moet het met onze oudjes snotter ik (Jan zijn moeder 88, mijn vader 85 en mijn moeder 83), stel dat ze ziek worden of erger en we mogen in verband met het virus niet bij ze zijn?’ Ik zie allemaal doemscenario’s aan mijn geestesoog voorbij trekken. ‘Ja, zegt Jan, je kunt van alles bedenken maar je weet toch niet hoe het loopt. Je kunt maar beter rustig blijven en je emotioneel niet te veel mee laten slepen’. ‘Maar dit is wie ik ben, zeg ik, ik kan niks zeggen en me van binnen op laten vreten of ik gooi het er even uit. Dat is veel be-

ter voor me. En je kent me, ik kan het dan ook weer loslaten'. En dat is ook zo. De huilbui lucht me op, ik heb mijn zorgen uitgesproken en ga weer over tot de orde van de dag.

Jan heeft een extra oefenbijeenkomst van het dorpsstoneel "Lyts mar krigel" (klein maar pittig), dat hij regisseert. Maar hij is gauw weer thuis. Met elkaar hebben ze besloten dat de voorstelling 'Yn e prizen' (gewonnen!) op 27 maart aanstaande niet door moet gaan. Het risico is te groot met zoveel mensen bij elkaar. De avond ervoor hebben we van onze minister president gehoord dat evenementen van meer dan 100 personen niet meer doorgaan. Zoveel mensen passen er niet in ons dorps huis maar toch. Je wilt jezelf later geen verwijten moeten maken. Dan maar het zekere voor het onzekere.

's Middags komen er een aantal van onze kinderen even langs met onze kleindochter. Mijn oudste bonusdochter is de hele week verkouden en griepig geweest en ik merk dat ik daar wel wat bang van word. Ik durf dat niet tegen haar te zeggen. Maar Jan en ik behoren beide tot de risico-groep. Hij als hartpatiënt, ook al voelt hij zich beresterk, en ik met mijn zwakke gezondheid en de ziekte van Lyme. We zoenen elkaar geen van allen maar 'ellebogen' elkaar. En onze kleindochter strijken we even over haar wangetjes.

's Avonds is het én op tv én op social media één en al Corona, het beheerst al het nieuws. En daarom is het heerlijk om na het acht uur journaal even lekker bij de overburen te gaan borrelen. We hebben het even over Corona maar voor de rest hebben we het gewoon over andere dingen en dat is fijn want ik merk wel dat alle berichtgeving rond het virus ons stukje bij beetje in de macht begint te krijgen.

15 maart

We besluiten even bij Jan zijn moeder in Grou op bezoek te gaan, nadat we haar eerst gevraagd hebben of zij dat wel wil. 'Ik ga haar niet zoenen en knuffelen, zeg ik tegen Jan, ik wil niet het risico lopen dat ik iets overdraag. 'Nou ik wel hoor, zegt Jan, ik doe net als anders. Maar mem steekt daar zelf een stokje voor, zij wil met ons 'ellebogen'. Ik zie wel aan haar dat ze bang is. 'Ik weet het ook allemaal niet meer hoor!' zucht mem. Dat zegt ze altijd als ze iets niet meer begrijpt of ergens bang voor is. Jan zegt dat ze goed contact met ons moet onderhouden en dat als er iets is wat hij voor haar kan doen, zij dit gewoon moet aangeven. Hij wil ook wel boodschappen voor haar halen. ik merk wel dat het mem goed doet dat we er even zijn, dat stelt haar wat gerust. 'Ik laat het allemaal maar over me heen komen' zegt mem even later, ten teken dat ze zich bij de situatie neerlegt. Daar is ze een meester in. In het accepteren van een situatie die ze toch niet kan veranderen.

Als we even later na een elleboogje naar huis gaan denk ik in een fractie van een seconde iets in mem haar ogen te zien dat me bezwaart; een soort van: ik hoop niet dat dit de laatste keer is dat we elkaar zien. De hele terugweg in de auto heb ik er een akelig gevoel over. Stel dat er een totale lock-down mocht komen, dan kunnen we haar en mijn ouders niet meer bezoeken. Ik moet er niet aan denken! Niet voor onszelf maar voor hen. Mijn ouders zijn nog met zijn tweeën maar mem is alleen.

Aan het eind van de middag is er een persconferentie met de minister van gezondheid en die van onderwijs. De scholen gaan maandag inderdaad dicht. Iets dat de meeste mensen wellicht verwacht hadden maar verrassender: alle horeca gelegenheden moeten ook per direct sluiten om het risico op besmetting te verkleinen. Niet veel later zie ik op social media al acties van horeca-ondernemers voor bijkomen om hun voedselvoorraden aan de voedselbanken

te doneren of aan mensen die het hard nodig hebben. Dat is hartverwarmend! Maar er komen nog veel meer filmpjes en artikelen voorbij van de situatie in Italië, waar het virus eerder toegeslagen heeft en waar de situatie alarmerend is. Jan en ik bekijken het nieuws met argusogen en besluiten, hoe moeilijk ook, dat we een berichtje gaan maken voor al onze kinderen om ze te vertellen dat het ons beter lijkt om de komende tijd geen fysiek contact meer te hebben. Zo kunnen we elkaar in ieder geval een beetje beschermen. En wat is een paar weken (hopelijk geen maanden!) op een mensenleven?

Hoofdstuk 2

16 maart

Voor dag en dauw zit ik te ontbijten. Ik wil om acht uur voor de supermarkt liggen. Even wat noodzakelijke voorraaddingen kopen om een eventuele lock-down uit te kunnen zitten. Al weken geleden heb ik mondklappertjes besteld, die toen al moeilijk te krijgen waren. Latex handschoentjes heb ik standaard in huis (gebruik ik als ik schoonmaakklusjes heb en niet mijn vingers vol kloven wil). Dat van die mondklappertjes heb ik toen maar aan niemand verteld omdat iedereen me waarschijnlijk voor gek had verklaard maar ik dacht: dan ben ik maar voorbereid. Ik zag deze hele toestand al weken geleden aankomen. Maar nu ik het doosje openmaak blijken de klappertjes erg dun en belachelijk klein. Nou ja beter iets dan niets denk ik. Als ik na het ontbijt vertrek met het mondklappertje onder mijn kin en de handschoentjes aan staat Jan me uit te lachen. ‘Ga je echt zo?’ vraagt hij. ‘Ja, zeg ik, wat kan het mij schelen dat ik hier de eerste ben.’ ‘Misschien heb je ook wel gelijk hoor’ zegt Jan peinzend. ‘Jij denkt waarschijnlijk: wat zullen de mensen wel niet denken? zeg ik, maar weet je, dat kan me niet minder interesseren dan op dit moment. Het gaat om jou en om mij en ik doe wat ik kan om het risico op besmetting zoveel mogelijk te verkleinen.’ En zo vertrek ik.

In de winkel, waar het al behoorlijk druk is op dit tijdstip, zie ik wel dat mensen wat ongemakkelijk van worden van mijn uitdossing en sommigen durven me niet aan te kijken. Hier op het nuchtere-

re Friese platteland zullen sommigen het vast overdreven vinden. Maar het kan me niet schelen. Overigens is het winkelpersoneel uiterst vriendelijk en professioneel. Ze herkennen me ook met handschoentjes aan en mondkapertje om, dat scheelt. Alles wat ik wil hebben, behalve de citroenen is er. Mijn bril beslaat steeds wanneer ik in het mondkapertje adem, daardoor duurt het boodschappen doen iets langer want ik moet steeds mijn adem inhouden tot mijn bril weer schoon is. Óf het mondkapertje afdoen maar voor die optie kies ik niet. Het zal vanzelf wel wennen. Ik schaam me bijna om twee pakken toiletpapier en twee pakken keukenpapier mee te nemen want in gedachten zie ik nog mevrouw doventolk op tv met haar gebaar voor ‘niet hamsteren’. Dat heeft indruk gemaakt!

Thuis gekomen pakken Jan en ik samen de boodschappen uit en drinken koffie. Het voelt een beetje als vakantie, gezellig. Na de koffie gaat Jan wat thuiswerken in mijn spreekkamer, die ik de komende tijd toch niet zal gebruiken omdat ik de praktijk sluit. Ik besluit mijn ouders te bellen. Ik leg uit dat ik eigenlijk langs had willen komen maar twijfelde of ze dat wel wilden. ‘Doe ook maar niet hoor, zegt mijn moeder, pa en ik redden het wel. We hebben de fleur er nog goed in’ zegt ze. ‘We hebben wel iedereen laten weten dat we de komende tijd geen contact willen’. Een week geleden sprak ik er met mijn ouders over. ‘Pa is bang dat hij er aan doodgaat, zei mijn moeder toen. En ik zou het niet eens zo erg vinden om zo te gaan, vervolgde ze, beter dan langzaam aftakelen of een lange lijdensweg’. Ik schrok toen ze dat zei want opeens werd ik me pijnlijk bewust van het feit dat zij en mijn vader mensen van de dag zijn. Aan het gezicht van mijn vader zag ik wel dat hij zich grote zorgen maakte. Maar vanochtend klonk mijn moeder opgewekt en mijn vader was zelfs met de auto naar de winkel om zijn favoriete merk muesli te halen. Dat vind ik niet zo verstandig, dat had ik immers ook wel voor hem kunnen halen. ‘Gaan jullie nou niet naar

de winkel als het niet moet' zeg ik enigszins bezorgd. 'Sipko (mijn oudste broer) wil immers ook wel boodschappen doen voor jullie, heeft hij gezegd. En mij kun je dat ook altijd vragen'. Maar mijn moeder wuift mijn bezorgdheid weg, zelf die kleine boodschapjes doen kan best vindt zij. Ik druk haar nog op het hart Jan en mij in te schakelen als zij en pap ergens hulp bij nodig hebben. En goed contact met ons te houden. 'Dat doen we toch wel' zegt mijn moeder. En dat is ook zo. Elke dag appen we met elkaar en met zowel mijn vader als mijn moeder speel ik spelletjes Wordfeud en bij dat spel zit ook een chatfunctie die we gebruiken, dus ik ben altijd op de hoogte van hoe het met ze gaat.

Later op de ochtend verstuurt Jan ons berichtje naar de kinderen. Het hart klopt me in de keel en eigenlijk vind ik het vreselijk om de kinderen te vragen even geen fysiek contact met ons te hebben. Ik voel me daar slecht door. Maar toch hebben Jan en ik het gevoel dat dit verstandig is. Gelukkig reageren ze alle vijf begripvol en daar ben ik ontzettend dankbaar voor. In gedachten zie ik ons allemaal in onze tuin, over een tijdje met mooi weer. Iedereen, vijf kinderen met aanhang en 2 kleinkinderen, is er. En ook de drie oudjes zitten te genieten in de zon. Op de barbecue ligt vlees, er is drinken en er zijn lekkere hapjes. We lachen en praten en de kleinkinderen spelen in het gras. We zijn allemaal uitgelaten want we vieren dat we het er allemaal goed van afgebracht hebben. Dit beeld ga ik de komende tijd voor ogen houden.

17 maart

De dag begint rustig en het voelt een beetje als vakantie omdat Jan thuis werkt. We ontbijten samen, drinken koffie en lunchen samen. Ik vind het gezellig! In mijn leven verandert er niet eens zo heel veel; ik ben gewend aan het alleen zijn en ook al heb ik mijn praktijk aan huis en onderhoud ik mijn sociale contacten zo goed mo-

gelijk, toch ben ik veel samen met mezelf. Ik ben daar aan gewend. Maar voor al die mensen die ineens uit hun bloeiende kantoortuin worden gerukt bij voorbeeld, zal het wel wennen zijn.

's ochtends maak ik een bericht voor op de sociale media dat ook ik mijn praktijk sluit. Ik durf het risico niet te lopen om een ander te besmetten, mede omdat ik wat snotterig ben. Maar ik wil ook niet zelf besmet worden. Een cliënt van me stuurt een bericht dat me wel aan het denken zet: de griep epidemie in de winter van 2014/2015 duurde 21 weken en was daarmee de langstdurende epidemie ooit gemeten. Bijna 2 miljoen mensen hadden last van griepachtige klachten. Ongeveer 10.000 mensen werden in het ziekenhuis opgenomen met complicaties, zoals longontsteking. Tijdens deze epidemie stierven er 8600 mensen. Veel meer dan gemiddeld in deze periode. Of deze cijfers kloppen weet ik niet natuurlijk want ik ken de bron niet maar als je dit leest denk je: oh my god! En toch hebben de meesten van ons er waarschijnlijk geen erg in gehad, behalve dan dat ze wellicht ook griepigerig zijn geweest. Ik vraag me dan wel af: wat maakt dan dat de wereld deze keer volledig in de paniek schiet? Wat maakt dit virus dan zo anders?

Opnieuw vraag ik mijn moeder of ik haar en mijn vader kan helpen en of ik ook even boodschappen kan doen maar ze wuift mijn hulp weg. Ze geeft aan dat ze wel voor 4 weken eten in huis heeft als het moet. Dat geloof ik ook wel want mijn moeder heeft altijd voorraad in huis. En ik heb dat ook. Dat heb ik van mijn moeder geërfd en overgehouden aan de tijd dat ik, lang geleden, als tandartsassistente werkte. Eén van mijn veelheid aan taken was het bijhouden en controleren van de voorraden. We mochten nooit misgrijpen. Als er iets op was moest je direct nieuw kunnen pakken. En oh jee, als ik eens iets vergeten was! Dan kreeg ik op mijn donder. Dus dat gebeurde bijna nooit. En zo doe ik het thuis nog

steeds als er bijvoorbeeld een kuip boter leeg is, staat er altijd een reserve in de kelderkast.

Het is prachtig weer en dus heerlijk om wat kleine klusjes in de tuin te doen. Ik drink zelfs koffie op het bankje voor ons huis. Van daaraf heb je een weids uitzicht over het platte land en de vogels fluiten dat het een lieve lust is. Ze zijn allemaal opgewekt een partner en een huis aan het zoeken. Zo lijkt het of er niets aan de hand is, de natuur doet gewoon haar ding.

Tijdens een persconferentie aan het eind van de middag maakt een deel van de regering maatregelen bekend om onze ondernemers en zzp-ers financieel te ondersteunen. En dat zijn geen kinderachtige maatregelen! Ik ben er trots op hoe onze regering en onze minister president het tot nu toe doen. Ze treden daadkrachtig en ook wel eigenzinnig op en ze versterken het gevoel dat we deze crisis met elkaar door moeten zien te komen en elkaar moeten steunen waar dit kan. Ook op de social media zie ik allerlei hartverwarmende en vaak creatieve initiatieven voorbij komen om anderen te helpen of een hart onder de riem te steken. Daar word ik oprecht blij van!

Hoofdstuk 3

Jan vertrekt vanochtend naar zijn werk, hij heeft telefoondienst. Het kantoor is gesloten dus hij heeft geen klantcontact. Ik druk hem nog op het hart alsjeblieft niet op huisbezoek te gaan, want ik weet hoe Jan is, die helpt dolgraag mensen en dat is heel nobel, maar ik vind dat nu wel doodeng! Jan vindt denk ik wel dat ik wat overdreven met de hele situatie omga. Hij zegt het niet, maar ik zie hem soms zijn wenkbrauwen fronsen of met zijn ogen rollen.

Lege schappen?

Zelf maak ik een weekmenu en een boodschappenlijst. Jan doet al sinds jaar en dag de weekboodschappen en neemt over het algemeen het meeste mee wat op het lijstje staat. De paar kleine dingetjes die er dan niet zijn of die hij is vergeten haal ik dan meestal bij de supermarkt in Winsum, hier 2,5 kilometer vandaan. Maar vanochtend kijk ik naar mijn lijst en ik vraag me af wat hij er van mee zal nemen. Want er schijnt geweldig gehamsterd te worden. Mensen schieten in de paniek met een mogelijke lockdown op komst. Ik ben dus benieuwd of er niet heel veel lege schappen zijn in de supermarkt. Mochten er dingen niet op voorraad zijn, dan vraag ik hem een alternatief mee te nemen. Ik ben een creatieve kok, dus ik red me er wel mee.

Rijst

Mijn zoon doet, in mijn ogen, veel te luchtig als ik met hem app; ik druk hem op het hart een voorraadje aan te leggen om het met een eventuele lock-down uit te kunnen zitten of voor het geval hij ziek wordt. ‘Mwah, zegt hij nonchalant, ik heb nog wel wat rijst in huis’. Ja daar wordt je als moeder ook niet vrolijk van. ‘Als ik al ziek word, zegt hij, ga ik er van uit dat iemand mij wel wat brengt en anders ga ik wel snel even naar de winkel’. Tssss! Ik wil hem wel bij zijn lurven grijpen maar hij is 27, dus dat lukt niet meer. Hij is nog aan het werk. Hij is woonbegeleider voor jongeren met autisme of een licht verstandelijke beperking. Hij vraagt zich af hoe het komt met een eventuele lock-down, of hij dan nog wel naar ze toe kan. Ik weet het ook niet.

‘Nee! Ikke buite pele!’

Jan zijn middelste dochter appt een filmpje van onze kleinzoon (2), die heerlijk aan het buitenspelen is en geen idee heeft van wat er allemaal speelt in de wereld. Helemaal happy in zijn eigen mini-wereldje. Blossen op de wangen en als zijn moeder hem vraagt om mee naar binnen te gaan om een boterhammetje te eten zegt hij: ‘Nee! Ikke buite pele!’ Het is zo leuk om te zien! Ik vraag me af wanneer ik hem weer lekker kan knuffelen. Met Jan zijn oudste dochter app ik ook. Zij is druk bezig om uit te zoeken hoe ze ‘haar’ kinderen, ze werkt op een school voor kinderen met leren gedragsproblemen, online les kan geven. En daarnaast heeft ze net een eigen bedrijfje opgezet en ook daar probeert ze wat dingen voor te doen. Maar met een kleine peuter van een jaar om je heen valt dat niet mee. Ik krijg een foto van onze kleindochter in de box. Daar wil ze best even in, maar niet te lang; ze kan staan en bijna

lopen en wil de rest van de wereld ontdekken. Ook haar zal ik een tijd niet over haar zachte wangetjes kunnen aaien.

Verse aardbeien en tulpen

Halverwege de middag komt Jan met bijna alle boodschappen thuis. Wat fijn dat het er nagenoeg allemaal is! En ook nog verse aardbeien en drie bossen met tulpen, mijn lievelingsbloemen. Ik geef hem opgetogen een dikke kus. Daarna begin ik met het voorbereiden van een enorme pan vegetarische stroganoff. Vanaf nu ga ik steeds extra grote hoeveelheden koken, zodat ik ook voor de oudjes een voorraad bakjes met maaltijden

in kan vriezen. Toen we bij Jan z'n moeder waren, die vijf keer per week eten van een maaltjidservice krijgt, stelde ze zich voor dat dit straks misschien niet meer door kan gaan. 'No dan ferhonger ik wol hear!' riep ze zuchtend. Wij probeerden haar gerust te stellen dat het zover waarschijnlijk niet zou komen en dat wij haar dan natuurlijk helpen.

Overdreven

Voordat ik ga koken belt mijn dochter nog even. Ze is druk-druk-druk en eigenlijk ken ik haar niet anders, hoewel ze een aantal maanden rustig aan heeft moeten doen wegens een knieoperatie. Maar inmiddels is ze aardig hersteld en al weer zo druk als een

baasje. Ze werkt vanuit huis, is sociaal werker, maar moet ook haar oude appartement leeghalen en in oude staat opleveren. Sinds kort woont ze officieel samen met haar vriend. Gelukkig heeft ze er hulp bij. Ze maakt kenbaar dat ze die hele corona crisis maar een overdreven gedoe vindt en dat zij en haar vriend gewoon hun dingen blijven doen en ook contacten met anderen niet schuwen. Ik hoop maar dat ze zich niet vergist en wil eigenlijk roepen 'lieverd wees voorzichtig en doe het niet als het niet nodig is'. Maar ik weet dat ze er niet naar zal luisteren.

Netflixen en het laatste nieuws

Jan en ik eten verrukkelijk van de vegetarische, zoutarme stroganoff met pasta. Ik heb zoveel gekookt dat we er zelf twee keer van kunnen eten en ik daarnaast ook nog voor de drie oudjes een maaltijd heb. Zo lang ze zichzelf kunnen redden prima, maar mocht de nood aan de man komen...

's Avonds Netflixen we, we hebben weer een fijne serie die we volgen, maar we kijken ook altijd wel even naar het journaal of naar een actualiteitenrubriek voor het laatste nieuws. Ik zie de verpletterende cijfers uit Noord-Italië voorbij komen en dan slaat de angst me toch wel om het hart. Ik probeer de cijfers op de Nederlandse bevolking los te laten en daar word ik helemaal akelig van! *Stop! Stop! Hou er mee op! Niet doen!* roep ik in gedachten tegen mezelf. Het helpt natuurlijk ook geen biet om je daar mee bezig te houden.

Hoofdstuk 4

19 maart

Jan gaat eerst thuiswerken en ik lekker schrijven. Aan het eind van de ochtend vertrekt hij naar Grou om boodschappen voor zijn moeder te doen. ‘Haal maar wat extra potten voor haar, zeg ik, bruine bonen, vruchten en groenten. Dan heeft ze het gevoel dat ze niet direct zal verhongeren’ zeg ik, doelend op een eerdere opmerking die ze daarover maakte. ‘Die krijgt ze toch niet open, zegt Jan, daar heeft ze te weinig kracht voor’. Maar kijk, je bent überpraktisch (zo ben ik eens genoemd) of niet natuurlijk. Geen probleem of er is een oplossing voor. Ik rommel in de keukenla en tover er zo’n potjes-openmaak-ding uit. ‘Kijk! zeg ik triomfantelijk tegen Jan, geef haar die maar. En vergeet niet de snert mee te nemen’. Ik heb extra gekookt en dan heeft ze mooi een bakje in de vriezer. Even later als Jan weg is vind ik zowel de snert als het potjes-openmaak-ding op tafel. Hij is het vergeten mee te nemen. Grrrrrrrr!

Op internet circuleert een tekst en ik krijg hem van een vriend toegestuurd en tijdens het lezen krijg ik de tranen in de ogen. Hoe prachtig zou het zijn als deze crisis uiteindelijk tot een blijere, warmere wereld zou leiden. En het is waar, de natuur laat zich niet tegenhouden. Ik zie, hoor en ruik het. Op mijn beurt deel ik de tekst ook weer met veel vrienden, waarvan sommige ook ontroerd raken. En ik deel hem hier ook, omdat hij zo mooi is:

MAAR DE LENTE WIST HET NIET....

Het was begin 2020...

*De mensen hadden een lange donkere winter achter de rug,
Februari was een hele onrustige maand geweest met veel stormen en veel
regen*

*De natuur was onrustig, alsof ze de mensen iets wilde vertellen, alsof ze
de mensen ergens voor wilde waarschuwen...En toen werd het Maart...*

Het was Maart 2020...

*De straten waren leeg, de meeste winkels waren gesloten, de meeste
auto's stonden langs de kant van de weg, de mensen kwamen bijna niet
meer buiten en dat over de hele wereld, landen gingen op slot, de mensen
konden niet geloven dat dit gebeurde, het was zo surrealistisch...Iedereen
wist wat er aan de hand was*

Maar de lente wist het niet

En de bloemen bleven bloeien

En de zon scheen...De eerste mooie lentedag sinds lange tijd brak aan

En de zwaluwen kwamen terug

En de lucht werd roze en blauw

Het werd later donker en 's ochtends kwam het licht vroeg door de ramen

Het was Maart 2020...

De jongeren studeerden online, vanuit huis

Kinderen speelden onvermijdelijk vooral in huis

Pubers verveelden zich, ouders wisten niet wat te doen

*Mensen kwamen alleen even buiten om boodschappen te doen of om de
hond uit te laten*

Bijna alles was gesloten ...Zelfs de kantoren, hotels, restaurants en bars

Het leger begon uitgangen en grenzen te bewaken

Mensen moesten vanuit huis gaan werken